

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: NR-9S/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4021200758
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Rudinská
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:4021200758.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Rudinskej a členov senátu JUDr. Róberta Jakubáča, PhD. a JUDr. Lucie Kúdelčíkovej v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, so sídlom B. E. X, XXX XX C. F. G., právne zastúpený: Mgr. Milan Kralovič, advokát, so sídlom Halenárska 18A, 917 01 Trnava, IČO: 37 995 413, proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, Kancelária Komárno, so sídlom Dunajské nábrežie 14, 945 05 Komárno, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KAKN/20802/2021, ČRZ: 141341/2021 zo dňa 21.12.2021, takto

rozhodol:

- I. Správny súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Správny súd žalovanému právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca žiadosťou zo dňa 04.11.2021 požiadal žalovaného o poskytnutie právnej pomoci v právnej veci diskriminačnej žaloby, žaloby za nerovnaké zaobchádzanie a nečinnosť a konštatovania diskriminácie (ďalej len „žiadosť“). Ako žalovaného (protistranu) v právnej veci, v ktorej požiadal žalovaného o poskytnutie právnej pomoci, označil generálneho prokurátora Slovenskej republiky Maroša Žilinku. Ďalej uviedol, že žiada (i) o právne poradenstvo, (ii) o mediáciu, (iii) o právnu pomoc a zastupovanie v súdnom konaní, vrátane jeho začatia ako aj (iv) o právnu pomoc a zastupovanie v rámci už prebiehajúceho súdneho konania vedeného na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 20S/111/2021, v ktorom vystupoval ako navrhovateľ.

2. Rozhodnutím žalovaného č. KAKN/20802/2021, ČRZ: 125062/2021 zo dňa 11.11.2021 bola žalobcovi predbežne poskytnutá právna pomoc v právnej veci odpovede na výzvu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 20S/111/2021, presnejšie v právnej veci odstránenia väd podania v tomto konaní.

3. Rozhodnutím žalovaného č. KAKN/20802/2021, ČRZ: 141341/2021 zo dňa 21.12.2021 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) nebol žalobcovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci v právnej veci správnej žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy (ktorého sa mal dopustiť generálny prokurátor Slovenskej republiky) vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 20S/111/2021. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že na základe žiadostí, ktoré boli v pravidelných intenciách doručované žalobcom, mal za nesporné, že žalobca sa snažil prostredníctvom

odvolávania sa na pozitívny záväzok štátu, analógiu zákona a analógiu práva a rôznymi inými inštitútmi dosiahnuť zrušenie, resp. uznanie štátnymi inštitúciami, že trest odňatia slobody nebol v súlade s právom na súkromný a rodinný život, ktoré sú garantované Listinou základných práv a slobôd, Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, inými medzinárodne ratifikovanými zmluvami ako aj samotnou Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) ako základného a najvyššieho zákona Slovenskej republiky. Pri zasielaných žiadostiach sám žalobca podával aj žalobu na súd a žiadal o poskytnutie právnej pomoci v danej veci určeným advokátom. Súdny takého žaloby buď zamietali alebo odmietali.

4. Žalovaný ďalej k vyžiadaniu podkladov zo súdov v napadnutom rozhodnutí uviedol, že žalobca zväčša nič nedoručil a požiadal, aby si žalovaný dané podklady vyžiadal sám. Žalovaný tiež konštatoval, že v zmysle zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v relevantnom znení (ďalej len „SSP“) bolo nevyhnutné označiť aj konkrétne rozhodnutie, ktoré sa správnu žalobou napádalo, čo žalobca neoznačil, a také rozhodnutie ani nebolo vydané. Žalobca zakaždým namietal uplatnenie analógie a pozitívneho záväzku štátu, a teda sa domáhal morálnej dôstojnosti a práva na súkromný a rodinný život.

5. Žalovaný v danej veci dospel k záveru, že žalobca požiadal o poskytnutie právnej pomoci vo veci, ktorá bola zrejme bezúspešná, pričom zrejme bezúspešnosť bola zjavná už po zbežnom posúdení. Žalovaný nebol viazaný povinnosťou, aby zisťoval všetky možné okolnosti daného prípadu, ak mal dostatok dôkazov a podkladov, na základe ktorých bolo možné vydať rozhodnutie. Na základe početných, opakujúcich sa žiadostí a konaní vedených žalovaným, žalovaný nepovažoval za potrebné prerušiť konanie a vyžiadať si ďalšie podklady, keďže bolo zrejme, čo žiadateľ žiadal a v akej veci chcel priznať poskytnutie právnej pomoci. Žalobca teda nespĺňal zákonom stanovenú podmienku v zmysle § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v relevantnom znení (ďalej len „zákon o poskytovaní právnej pomoci“), keďže právna vec, v ktorej žalobca požiadal o právnu pomoc, bola zrejme bezúspešná, pričom bezúspešnosť sporu bola zrejme už pri zbežnom posúdení danej právnej veci. Priznanie právnej pomoci a prípadne i ustanovenie právneho zástupcu žalobcovi by bolo v danom prípade nevhodným a neefektívnym konaním žalovaného. Úlohou žalovaného bolo aj filtrovať šikanózne, neopodstatnené a bagateľné návrhy svojich žiadateľov, ako aj šikanózny výkon práva žiadateľov, čím odbremeňoval činnosť súdov. Dodal, že nepriznanie právnej pomoci žalovaným však ešte neznamenalo neúspech v prípadnom súdnom konaní a rozhodnutie žalovaného ani žiadnym spôsobom nenahradzovalo rozhodovaciu činnosť súdov. Posúdenie zrejmej bezúspešnosti sa v danej právnej veci týkalo výhradne len posudzovania nároku na poskytnutie právnej pomoci, pričom žalovaný dospel k záveru, že žalobca nespĺňal podmienky na jeho priznanie. Nesplnenie hoci len jednej z podmienok pre priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci malo za následok negatívne rozhodnutie o nároku na poskytovanie právnej pomoci.

II.

Žaloba

6. Žalobca sa žalobou zo dňa 23.12.2021, doručenu Krajskému súdu v Nitre dňa 31.12.2021, domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KAKN/20802/2021, ČRZ: 141341/2021 zo dňa 21.12.2021. Žalobca navrhol toto rozhodnutie žalovaného zrušiť, vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznať mu právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Žalobca v žalobe uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia sa vôbec netýkalo predmetného prípadu, a že napadnuté rozhodnutie bolo formalistické a založené na účelovo vytvorenej šablóne. Generálny prokurátor Slovenskej republiky bol v predmetnom správnom súdnom konaní protistranou z dôvodu, že využíval praktiky, ktoré bolo možné charakterizovať tak, že zákon neplatil pre občanov rovnako, aj keď sa nachádzali v rovnakej situácii. Žalovaný celú vec vyhodnotil lakonicky a formalisticky, pričom celý stav podriadil pod ústavne neakceptovateľný výklad a v analogických, rovnakých veciach postupoval „odlišne“. Žalovaný vôbec nerešpektoval a neriadil sa už existujúcimi nálezmi, ktoré sa týkali práve výkladu právomoci prokurátora. Do konania pritom boli doložené dôkazy (Krajský súd v Trnave sp. zn. 20S/111/2021).

8. Žalovaný zjavne popieral fakty a silou mocou všetko účelovo podriaďoval pod § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Predmetné ustanovenie Občianskeho zákonníka sa však tejto veci netýkalo. Žalovaný napadnutým rozhodnutím taktiež popieral rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/2/2013 zo dňa 16.04.2013, či všeobecné odôvodnenie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Pl. ÚS 106/2011.

9. Generálny prokurátor Slovenskej republiky a žalovaný svojím postupom vytvorili stav, ktorý bol v konečnom dôsledku spôsobilý podkopávať dôveru verejnosti k týmto inštitúciám. Tieto inštitúcie zjavne spochybňovali princíp právnej istoty a zvolili výklad, ktorý zvýhodňoval ich názor a postoj v podobe šablóny zámerne vytvorenej, aby žalovaný nemusel riešiť označené zlyhania. Žalovaný bol povinný skúmať diskrimináciu a nerovnaké zaobchádzanie v zmysle čl. 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR. Napokon sa však žalovaný rozhodol ignorovať tieto Ústavou SR garantované práva.

10. Rozhodnutia generálneho prokurátora Slovenskej republiky museli byť preskúmateľné súdom. Žalovaný postavil žalobcu do pozície denegationis iustitiae a porušil princíp, že súd nemohol žalobu odmietnuť len preto, lebo zákon „mlčal“. Sám žalovaný tak porušoval právo účastníka konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Žalovaný bránil v tom, aby bol žalobca zastúpený advokátom v predmetnom súdnom konaní, v ktorom musel byť v zmysle zákona zastúpený advokátom. Inými slovami, žalovaný bránil žalobcovi v prístupe k súdu a sám veci vykladal tak, aby zabránil občanovi využiť svoje práva. Žalovaný nemôže argumentovať nepravdivými vecami a šablónami, ktoré vôbec neriešia nastolené veci a nemajú žiadny súvis s daným nastoleným stavom. Ústavný súd Slovenskej republiky už viackrát konštatoval, že ani generálny prokurátor Slovenskej republiky nebol výnimkou, a že žaloba mohla smerovať voči každému štátnemu orgánu. Každé administratívne rozhodnutie muselo byť preskúmateľné súdom. Na antidiskriminačné konanie trestný kódex neupravoval postup. Žalovaný účelovo zvýhodňoval generálneho prokurátora Slovenskej republiky, aby tento orgán nemohol byť riešený v pozícii žalovaného.

11. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného sa netýkalo žaloby vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 20S/111/2021. Žalovaný skutočné veci popieral a zámerne obchádzal a popieral podstatu žaloby. Žalobu, o ktorej sa viedlo konanie na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 20S/111/2021, žalovaný účelovo deformoval na nepoznanie. Napadnuté rozhodnutie bolo neobjektívne a vôbec neriešilo daný stav, ale účelovo vytváralo iluzórne a deformované skutočnosti vo vzťahu k predmetnej žalobe. Napokon napadnuté rozhodnutie bolo neakceptovateľné z hľadiska rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 511/2020, ods. 24, sp. zn. I. ÚS 211/2012, sp. zn. III. ÚS 90/2015 a sp. zn. IV. ÚS 314/2020, ods. 26.2 ako aj z hľadiska rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ/23/2012 zo dňa 20.08.2014.

III.

Vyjadrenie žalovaného a replika žalobcu

12. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 19.10.2022 žiadal žalobu zamietnuť konštatujúc, že dňa 30.11.2021 mu bol zastupujúcim advokátom doručený mail, v ktorom poslal aj podanie „odstránenie väd podania – doplnenie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy“. Z tohto podania vyplývalo, že žalobca podal správnu žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy, a že žalovaným bol generálny prokurátor Slovenskej republiky. Postupy orgánov činných v trestnom konaní však v zásade nebolo možné preskúmať pred správnym súdom alebo v občianskoprávnom konaní.

13. Žalobca v podaní zo dňa 31.05.2023 uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo nezákonné, keďže vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, bolo nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a došlo aj k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia. Preto aj podal proti tomuto rozhodnutiu žalobu. Žalovaný prekročil svoje právomoci pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu ako jednej z kumulatívnych podmienok na poskytnutie právnej pomoci. Žalovaný nesprávne právne uzavrel, že postup generálneho prokurátora Slovenskej republiky nie je možné preskúmať pred správnym súdom. Ani judikatúra, na ktorú žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal, ani samotný SSP nikde priamo nevyklučoval možnosť

preskúmania administratívneho postupu generálneho prokurátora Slovenskej republiky ako štátneho orgánu v rámci správneho súdnictva.

14. Žalovaný svoje právo podať dupliku nevyužil.

IV.

Konanie na správnom súde

15. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zriadení správnych súdov“), začal s účinnosťou od 01.06.2023 vykonávať svoju činnosť Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“), na ktorý prešiel od 01.06.2023 výkon súdnictva v správnej agende z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec vedená na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 9S/15/2021 v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená do senátu 6S správneho súdu a je na tomto súde vedená pod sp. zn. NR-9S/15/2021.

16. Správny súd ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10 a § 13 ods. 1 SSP v spojení s § 3 ods. 3 písm. b) zákona o zriadení správnych súdov preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, z dôvodov uplatnených v žalobe a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. O žalobe rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže boli splnené podmienky podľa § 107 ods. 2 SSP. Deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.07.2024 (§ 137 ods. 4 SSP).

V.

Relevantné právne predpisy

17. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 119 SSP, správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci.

19. Podľa § 134 ods. 1 SSP, správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

20. Podľa § 135 ods. 1 SSP, na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

21. Podľa § 190 SSP, ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

22. Podľa § 3 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, tento zákon sa vzťahuje na poskytovanie právnej pomoci

a) v občianskoprávných veciach, obchodnoprávných veciach, pracovnoprávných veciach, rodinnoprávných veciach, v konaniach o oddelení podľa osobitného predpisu, v konaní pred súdom v správnom súdnictve a v týchto veciach aj v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „vnútroštátne spory“),

b) v cezhraničných sporoch v občianskoprávných veciach, obchodnoprávných veciach, pracovnoprávných veciach a v rodinnoprávných veciach,

c) v azylových veciach, v konaní o administratívnom vyhostení, v konaní o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny, v konaní o zaistení žiadateľa o udelenie azylu a v týchto veciach aj v konaní pred súdom v správnom súdnictve a v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky,
d) osobe, voči ktorej bola pozastavená účinnosť pracovnoprávneho úkonu podľa osobitného predpisu v konaniach súvisiacich s podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

23. Podľa § 6 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

24. Podľa § 6 ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci, podmienky na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti podľa odseku 1 písm. a) a b) musí fyzická osoba spĺňať počas celého trvania poskytovania právnej pomoci.

25. Podľa § 8 zákona o poskytovaní právnej pomoci, pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihliadne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremičalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

26. Podľa § 10 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci (ďalej len „konanie“) sa začína podaním písomnej žiadosti doloženej dokladmi preukazujúcimi skutočnosťami uvedené v žiadosti, ktorú podáva žiadateľ na tlačive. Doklady preukazujúce, že sa žiadateľ nachádza v stave materiálnej núdze, nesmú byť staršie ako tri mesiace. Žiadosť musí obsahovať meno a priezvisko žiadateľa, jeho trvalý alebo prechodný pobyt a rodné číslo. Na výzvu centra žiadateľ doplní v primeranej lehote určenej centrom ďalšie údaje a doklady týkajúce sa skutočností rozhodujúcich na posúdenie nároku na poskytnutie právnej pomoci, ktorá nesmie byť kratšia ako desať dní; centrum podľa možnosti zabezpečí doklady a iné potrebné údaje, ktorými disponujú štátne orgány, obce, notári a iné právnické osoby a fyzické osoby povinné poskytovať súčinnosť podľa tohto zákona.

27. Podľa § 10 ods. 4 zákona o poskytovaní právnej pomoci, žiadateľ je povinný uviesť v žiadosti a pri predbežnej konzultácii úplné a pravdivé údaje.

28. Podľa § 32 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

29. Podľa § 32 ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Údaje z informačných systémov verejnej správy a výpisy z nich, okrem údajov a výpisov z registra trestov, sa považujú za všeobecne známe skutočnosti a sú použiteľné na právne účely. Tieto údaje nemusí účastník konania a zúčastnená osoba správnomu orgánu preukazovať dokladmi. Doklady vydané správnym orgánom a obsah vlastných evidencií správneho orgánu sa považujú za skutočnosti známe správnomu orgánu z úradnej činnosti, ktoré nemusia účastník konania a zúčastnená osoba správnomu orgánu dokladovať.

VI.

Posúdenie veci správnym súdom

30. Predmetom správneho súdneho prieskumu v tomto konaní bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým žalobcoví nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci. Úlohou správneho súdu bolo v medziach žalobných bodov posúdiť, či žalovaný pri vydaní napadnutého rozhodnutia postupoval v súlade s príslušnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou praxou.

31. Keďže predmetom správneho súdneho prieskumu v tomto konaní bolo rozhodnutie vo veci žiadosti o poskytnutie právnej pomoci, správny súd prvotne uvádza, že fyzická osoba má pri splnení podmienok stanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi právo na poskytnutie právnej pomoci v občianskoprávných veciach, obchodnoprávných veciach, pracovnoprávných veciach, rodinnoprávných veciach, v konaniach o oddlžení podľa osobitného predpisu, v konaní pred súdom v správnom súdnictve a v týchto veciach aj v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ako aj v cezhraničných sporoch v občianskoprávných veciach, obchodnoprávných veciach, pracovnoprávných veciach a v rodinnoprávných veciach a tiež v azylových veciach, v konaní o administratívnom vyhostení, v konaní o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny, v konaní o zaistení žiadateľa o udelenie azylu a v týchto veciach aj v konaní pred súdom v správnom súdnictve a v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Právo na poskytnutie právnej pomoci pri splnení podmienok stanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi má aj osoba, voči ktorej bola pozastavená účinnosť pracovnoprávneho úkonu podľa osobitného predpisu v konaniach súvisiacich s podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

32. Správny súd tiež pripomína, že vznik práva na poskytnutie právnej pomoci je podmienený súčasným splnením troch kumulatívnych podmienok, a to preukázaním, že príjem žiadateľa nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a že si žiadateľ nemôže využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom (i), že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu (ii) a že hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch (iii).

33. V nadväznosti na žiadosť o poskytnutie právnej pomoci je povinnosťou žalovaného v prvom rade ustáliť, či žiadateľ žiada o poskytnutie právnej pomoci vo veciach patriacich do rozsahu pôsobnosti zákona o poskytovaní právnej pomoci a tým aj do pôsobnosti žalovaného. V prípade ustálenia záveru, že žiadateľ žiada o poskytnutie právnej pomoci v takejto veci, je žalovaný povinný preskúmať splnenie jednotlivých podmienok vzniku práva na poskytnutie právnej pomoci, vrátane posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu.

34. Pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu žalovaný prihliada najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremičalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu. Keďže ide len o demonštratívny výpočet okolností, na ktoré žalovaný prihliada pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu, žalovaný môže v tomto smere nepochybne prihliadať aj na ďalšie okolnosti. Inými slovami, žalovaný môže svoj záver o zrejmej bezúspešnosti sporu založiť aj na okolnostiach explicitne neuvedených v zákone o poskytovaní právnej pomoci. O zrejmu bezúspešnosť sporu v konaní pred súdom v správnom súdnictve v kontexte práva na poskytnutie právnej pomoci pritom ide (okrem iných) vtedy, ak sa fyzická osoba žalobou domáha ochrany proti namietanému inému zásahu takého subjektu, ktorý nemá postavenie orgánu verejnej správy, a ktorého postup namietaný ako iný zásah orgánu verejnej správy teda nemožno preskúmať v správnom súdnictve.

35. Napokon správny súd pre úplnosť dodáva, že otázka právomoci súdu je taktiež otázka, s ktorou sa žalovaný pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu musí zaoberať. Ak totiž nie je daná právomoc súdu na to, aby vo veci konal a rozhodol, nemožno uvažovať o žiadnom potenciálnom úspechu v súdnom konaní, v ktorom fyzická osoba žiada o poskytnutie právnej pomoci (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/66/2015 zo dňa 05.04.2016). Inými slovami, o zrejmu bezúspešnosť sporu pôjde aj v prípade absencie právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť.

36. Z hľadiska uvedených východísk bolo potrebné posúdiť preskúmanú právnu vec. Správny súd preto v medziach žalobných bodov skúmal, či žalobca žiadal o poskytnutie právnej pomoci v právnej veci, ktorá patrí do rozsahu pôsobnosti zákona o poskytovaní právnej pomoci a tým aj do pôsobnosti žalovaného, a či bol správny záver žalovaného o zrejmej bezúspešnosti sporu v právnej veci, v ktorej žalobca žiadal o poskytnutie právnej pomoci.

37. Z administratívneho spisu správny súd zistil, že žalobca požiadal žalovaného o poskytnutie právnej pomoci v právnej veci diskriminačnej žaloby, žaloby za nerovnaké zaobchádzanie a nečinnosť a konštatovania diskriminácie, a to v konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn.

20S/111/2021, a že žalovaným v uvedenom správnom súdnom konaní bol generálny prokurátor Slovenskej republiky. Z podania advokátskej kancelárie KADUC & PARTNERS s.r.o. zo dňa 22.11.2021 v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 20S/111/2021 správny súd zistil, že žalobca sa v tomto konaní domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by uložil generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky povinnosť zdržať sa nezákonného zásahu spočívajúceho v jeho nekonaní v označených trestných veciach, v ktorých prehliada nezákonnosti, pričom pri identických procesných nezákonnostiach v iných trestných veciach postupuje podľa § 363 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), alebo povinnosť postupovať v špecifikovaných trestných veciach v súlade so zákonom a analogicky k svojej aplikačnej praxi v týchto veciach uplatniť § 363 a nasl. Trestného poriadku. Žiadosti žalobcu o poskytnutie právnej pomoci žalovaný nevyhovел, keďže právna vec, v ktorej žiadal o poskytnutie právnej pomoci, bola zrejme bezúspešná, pričom bezúspešnosť sporu bola zrejماً už pri zbežnom posúdení danej veci.

38. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca sa v konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 20S/111/2021 domáhal ochrany proti inému zásahu generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Pokiaľ žalobca žiadal o poskytnutie právnej pomoci v tejto právnej veci, žiadal o poskytnutie právnej pomoci v konaní pred súdom v správnom súdnictve, a teda vo veci patriacej do rozsahu pôsobnosti zákona o poskytovaní právnej pomoci a tým aj do pôsobnosti žalovaného. Po ustálení záveru, že právna vec, v ktorej žalobca žiadal o poskytnutie právnej pomoci, patrí do rozsahu pôsobnosti zákona o poskytovaní právnej pomoci a tým aj do pôsobnosti žalovaného, bolo potrebné preskúmať, či boli splnené podmienky, za ktorých má žalobca právo na poskytnutie právnej pomoci. Jednou z takýchto podmienok je skutočnosť, že nejde o zrejماً bezúspešnosť sporu.

39. Vzhľadom na žalobné body bolo potrebné z hľadiska posudzovania zrejmej bezúspešnosti sporu vysporiadať sa s otázkou, či v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 20S/111/2021, v ktorej žalobca žiadal o poskytnutie právnej pomoci, mal generálny prokurátor Slovenskej republiky postavenie orgánu verejnej správy, majúca na zreteli, že žalobca sa správnou žalobou domáhal ochrany proti namietanému inému zásahu generálneho prokurátora Slovenskej republiky v označených trestných veciach, a to v súvislosti s uplatňovaním § 363 a nasl. Trestného poriadku. Inými slovami bolo potrebné posúdiť, či bola daná právomoc správneho súdu na preskúmanie postupu generálneho prokurátora Slovenskej republiky v označených trestných veciach, a to v súvislosti s uplatňovaním § 363 a nasl. Trestného poriadku.

40. K právomoci súdov preskúmať v správnom súdnictve úkony prokurátora, resp. úkony prokuratúry v trestnom konaní alebo teda ich úkony podľa Trestného poriadku sa kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vyjadril v uznesení sp. zn. 18SKomp/10/2022 zo dňa 25.01.2023 (ďalej len „kompetenčné rozhodnutie“), v ktorom konštatoval:

„ ... Prokurátor konajúci podľa TP je podľa § 10 ods. 1 TP orgánom činným v trestnom konaní, ktorého postup pri zistení trestných činov a potrestaní páchatel'ov upravuje výlučne samotný Trestný poriadok (tu porovnaj tiež § 1 TP). Žalovaná ani jej prokurátorka celkom zjavne nie sú orgánmi územnej samosprávy v zmysle § 4 písm. b/ SSP ... a ani orgánmi záujmovej samosprávy v zmysle § 4 písm. c/ SSP. Judikatúra ústavného súdu už v súvislosti s postavením generálneho prokurátora vyslovila, že generálny prokurátor nie je orgánom štátnej správy (tu porovnaj nález sp. zn. PL. ÚS 17/96). Podľa kompetenčného senátu tento záver platí pre celú prokuratúru, ktorá nemá postavenie orgánu štátnej správy ani orgánu nadriadeného orgánom štátnej správy (v tomto smere okrem už spomínaného nálezu porovnaj aj ďalší sp. zn. PL. ÚS 25/2020). Názor, že prokuratúra je súčasťou výkonnej moci, bol vyslovený len v staršom náleze sp. zn. PL. ÚS 43/95, ten však bol práve uvádzanou neskoršou judikatúrou prekonaný. Ústava totiž v článkoch 149 až 151 priznáva prokuratúre postavenie samostatného ústavného orgánu.

11. Prokuratúru však nemožno označiť ani za právnickú osobu ani za iný orgán či subjekt, ktoré by rozhodovali v oblasti verejnej správy. Naopak, z vyššie zmienenej judikatúry jasne vyplýva, že prokuratúra stojí mimo systému orgánov verejnej správy, nie je im nadriadená a nemôže im dávať pokyny alebo príkazy. Pokiaľ by prokuratúra mala vykonávať verejnú správu, viedlo by to k nelogickému záveru, že by pritom vykonávala dozor sama nad sebou. Prokuratúru tak nemožno podradiť pod žiadnu časť ustanovenia § 4 SSP, vymedzujúceho orgány verejnej správy, ktorých akty môžu preskúmať súdy v správnom súdnictve (tu porovnaj aj uznesenie NS sp. zn. 3 Sžnč 1/2010 a tiež judikát R 70/2014). Postup prokurátorov ako orgánov činných v trestnom konaní je upravený ustanoveniami TP a v určitom rozsahu

aj zákonom č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov. Podľa § 2 ods. 5 TP prokurátor v trestnom konaní zastupuje štát a jeho oprávnenia sú osobitne upravené v § 230 a 231 TP. Ak prokurátor rozhoduje ako nadriadený orgán podľa § 190 ods. 2 písm. a/ TP, nie je proti jeho rozhodnutiu prípustná ďalšia sťažnosť (§ 185 ods. 2 druhá veta TP). TP pritom iný opravný prostriedok proti uzneseniu nepozná (tu porovnaj § 185 ods. 1 TP, podľa ktorého je opravným prostriedkom proti uzneseniu len sťažnosť). Len tam, kde to zákon výslovne ustanovuje, môže v režime súčasnej úpravy uznesenie prokurátora preskúmať generálny prokurátor postupom podľa § 363 TP, nie však súd rozhodujúci v správnom súdnictve (v tomto smere porovnaj opäť závery judikátu R 70/2014, ako aj uznesenie NS sp. zn. 3 Sžk 23/2017) ...“

41. Správny súd nevzhladol žiadny dôvod, aby sa odchýlil od záverov prezentovaných v rozhodovacej praxi najvyšších súdnych inšancií (či už ide o kompetenčné rozhodnutie alebo iné v ňom uvedené súdne rozhodnutia), z ktorých vyplýva, že prokurátor, resp. prokuratúra, pokiaľ koná podľa Trestného poriadku, je orgánom činným v trestnom konaní, a že prokurátor, resp. prokuratúra vo vzťahu ku kompetenciám podľa Trestného poriadku nie je orgánom verejnej správy. Súd konajúci v správnom súdnictve (správny súd) preto ani nemôže prokurátorovi, resp. prokuratúre (a to ani generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky, resp. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky) ukladať povinnosti vo vzťahu k realizovaniu ich kompetencií podľa Trestného poriadku. Pokiaľ teda žaloba žalobcu v rámci správneho súdnictva smerovala proti generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky a zároveň pokiaľ sa ňou žalobca domáhal uloženia povinnosti generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky vo vzťahu k jeho kompetenciám podľa Trestného poriadku, je potrebné konštatovať, že žalobca žalobou zaevidovanou na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 20S/111/2021 inicioval také konanie, v prípade ktorého išlo o zrejmu bezúspešnosť sporu. Bezúspešnosť sporu bola pritom zrejmá už len z oboznámenia sa s označením žalovaného a so žalobným návrhom, keď z nich bolo zrejmé, že žalobca v konečnom dôsledku žiadal preskúmať zákonnosť postupu žalovaného pri (ne)realizovaní jeho kompetencií podľa Trestného poriadku. Na preskúmanie postupu generálneho prokurátora Slovenskej republiky v označených trestných veciach, a to v súvislosti s uplatňovaním § 363 a nasl. Trestného poriadku, teda nebola daná právomoc Krajského súdu v Trnave v rámci správneho súdnictva. Žalovaný tak správne konštatoval, že postupy orgánov činných v trestnom konaní nie je možné preskúmať pred správnym súdom.

42. Pre úplnosť správny súd pripomína, že už v roku 2014 bolo v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod poradovým č. 70/2014 publikované uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/46/2012 zo dňa 21.08.2013, ku ktorému bola priradená právna veta, podľa ktorej na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia prokuratúry pri plnení jej úloh nie je daná právomoc súdu v správnom súdnictve, ale je daná právomoc prokuratúry. Žalobca teda predmetnú žalobu na Krajský súd v Trnave podal v čase, keď už bolo judikované, že na preskúmanie zákonnosti postupu prokuratúry pri plnení jej úloh nie je daná právomoc v správnom súdnictve.

43. Pokiaľ žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, správny súd uvádza, že žalobca opomenul bližšie vyložiť ich vzťah k správnosti záveru žalovaného prezentovanému v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého neboli splnené podmienky, za ktorých má fyzická osoba právo na poskytnutie právnej pomoci, keď o poskytnutie právnej pomoci žiadal v právnej veci, kde išlo o zrejmu bezúspešnosť sporu. Nie je teda zrejmé, akú relevanciu majú mať žalobcom uvádzané rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri prieskume záveru žalovaného, podľa ktorého postupy orgánov činných v trestnom konaní (a teda ani postupy generálneho prokurátora Slovenskej republiky, resp. postupy Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky) nie je možné preskúmať pred správnym súdom.

44. Námetka žalobcu, že žalovaný mal povinnosť skúmať diskrimináciu a nerovnaké zaobchádzanie v zmysle čl. 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR, nebola dôvodná. Úlohou žalovaného bolo posúdiť „iba“ to, či žalobca splnil podmienky na poskytnutie právnej pomoci v ním označenej právnej veci, a nie to, či bol žalobca skutočne diskriminovaný, a či došlo k nerovnakému zaobchádzaniu so žalobcom zo strany generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

45. Pokiaľ žalobca (v podaní zo dňa 31.05.2023) poukázal na postavenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky ako vedúceho ústredného orgánu štátnej správy a možnosť preskúmania jeho administratívneho postupu ako štátneho orgánu v rámci správneho súdnictva, opomenul, že

o poskytnutie právnej pomoci žiadal v právnej veci, v ktorej sa v rámci správneho súdnictva domáhal, ako tomu jednoznačne nasvedčuje aj žalobný návrh (v znení po odstránení väd žaloby), ochrany proti inému zásahu žalovaného, ktorý mal spočívať v spôsobe uplatňovania jeho právomoci podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku. Inými slovami, žalobca sa v rámci správneho súdnictva v konečnom dôsledku domáhal prieskumu postupu žalovaného ako orgánu činného v trestnom konaní a uloženia povinnosti žalovanému vo vzťahu k jeho kompetenciám podľa Trestného poriadku. Správne sudy však nemajú právomoc preskúmať postup žalovaného pri (ne)realizovaní jeho kompetencií podľa Trestného poriadku, ako to už bolo uvedené.

46. Správny súd pripúšťa, že žalovaný mohol venovať v odôvodnení napadnutého rozhodnutia viac priestoru argumentácii vo vzťahu ku konkrétnej žiadosti žalobcu o poskytnutie právnej pomoci. Nemožno však konštatovať, že by odôvodnenie napadnutého rozhodnutia trpelo vadou nepreskúmateľnosti, ktorá by zakladala dôvod na zrušenie tohto rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalovaný totiž v napadnutom rozhodnutí v stručnosti uviedol, v akej právnej veci žalobca žiadal o poskytnutie právnej pomoci a tiež to, čoho sa v danej právnej veci domáhal. Následne žalovaný správne konštatoval, že postupy orgánov činných v trestnom konaní nie je v zásade možné preskúmať pred správnym súdom, a že právna vec, v ktorej žalobca požiadal o poskytnutie právnej pomoci, bola zrejme bezúspešná. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol relevantné právne normy, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal, a tiež to, ako tieto právne normy vyložil. Napokon z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zjavné, z akého dôvodu žalovaný rozhodol tak, že žalobcovi nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci.

47. K námietkam žalobcu smerujúcim proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia správny súd dodáva, že rozhodnutie orgánu verejnej správy sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/98-102/02 zo dňa 17.12.2002, publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod publikačným číslom 122/2003, rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Asan/15/2021 zo dňa 28.02.2023, ods. 33.). Vady v rozhodnutí, či postupe orgánu verejnej správy sú dôvodom na zrušenie jeho rozhodnutia a vrátenie veci orgánu verejnej správy správnym súdom len vtedy, ak predstavujú ujmu na subjektívnych právach žalobcu a ak by zopakovanie procesu mohlo žalobcovi priniesť materiálne iný výsledok vo veci (napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžik/1/2020 zo dňa 24.02.2022). Správne súdnictvo totiž v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/35/2022 zo dňa 31.01.2023) a v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého, ale účinnej ochrane subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Preto nemožno vyhovieť takému návrhu na začatie konania v správnom súdnictve, ktorého prejednanie síce vedie k zisteniu formálneho rozporu činnosti verejnej správy so zákonom, no zároveň v ňom nebude preukázaný žiaden zásah do individuálnej sféry navrhovateľa (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 245/2016, zo dňa 19.04.2016.). Inými slovami, úlohou správnych súdov nie je zabezpečovať účastníkom správneho súdneho konania vždy a po všetkých stránkach bezvadné rozhodnutia orgánov verejnej správy, ale ochrániť ich pred hmotnoprávnymi pochybeniami orgánov verejnej správy a pred takými vadami administratívneho konania, ktoré by vo svojom dôsledku mohli mať vplyv na hmotnoprávne postavenie účastníkov správneho súdneho konania, resp. administratívneho konania. Vychádzajúc z uvedených zásad správny súd nepovažoval námietky žalobcu smerujúce proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia za také, ktoré by odôvodňovali zrušenie vecne správneho napadnutého rozhodnutia, z odôvodnenia ktorého bol zrejmy dôvod nepriznania nároku na poskytnutie právnej pomoci.

48. Na základe vyššie uvedeného správny súd, po vykonaní súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia ako aj postupu predchádzajúceho jeho vydaniu v medziach žalobných bodov, vyhodnotil námietky žalobcu ako nedôvodné a vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

49. O práve na náhradu trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 v spojení s § 175 ods. 1 SSP. Keďže vo veci úspešnému žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli a žiadne si ani neuplatnil, správny súd mu právo na náhradu trov konania nepriznal.

50. Toto rozhodnutie senát správneho súdu prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave (§ 443 ods. 1 v spojení s § 493e SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.